

REGÉLŐ.

Pesten vasárnap majus 12^{kén} 1839.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítékalanul; postán 6 ft. pengőben Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p.p.

ELBESZÉLÉS.

*Vak vezet a' világtalant.**(Folytatása.)*

Az érintett viharos este jött ezután elő, mint balgaságom legbizonyosb tanúja; kaczagtak, csókra csókot halmoztak, végre az egész ördögi játék Laurától neki nyújtott telt erszényke átadásában végződött.

Ennyit értettem a' sok közül, 's gerjedelmében háborított oroszláncként rohantam volna meg őket, ha a' visszajövetre is nem szövetkeznek. A' kendő hijában lobogott, mellyen a' drága szép megütközött ugyan, de még is nyugodtan ment a' „csalódások“ szemléjére.

Sértett büszkeség, csalt remény, sujtott érzemény egymással vegyülve találtak bennem természet, 's gyilkos fegyverrel pusztíták a' remény-virányt. Erővel hinni akarám, hogy lappangásom sejteése szülte az izetlenül boszontó tréfát: de csak hamar oszolni kezdett a' szerelem tönjénfüstje, 's egy galád csalást fedezhettem-föl. — Ostorom nyelét próbálgattam, de ez csak hajszál óriási boszúm kezében; kocsim löcstelen; — fokosom Dömbén. Ha megragadom, elpattanó, légvesztett hólyagként szabadul szentes lelkétől az átkozott leánycsábító. De mit beszélek egyes számban? megcsaltak, rútul kijátszottak; — azért is Dunába vellek! Ugy de ezek a' szegény pára lovak 's én is? a' ki szerelemért élni csak, de halni nem tudok. Ők szeretik egymást?! — roppant világnak lelke halljad! — szentebbül soha sem mint én őt. Imádom én a' tiszta szerelmet, mint a' tökélyes szent indulatok egyikét; de csalárdul vonni mélység fölé a' szerelmet, 's e' szent érzetet lökni abba le, nagy bűn, annyira nagy, hogy a' pártos angyalok közül talán sokan kisebbért is bűnhődtek. Boszút! véres boszút a' vétkes csalásra! De hiszen az egész világ sarka ezen fordul-meg, 's ha mindegyik csalást boszú

követné, nem árnyék, hanem boszúvilágnak mondhatnók. — Nem — nem boszú hát; — szülők előtti felvilágosítás; ezt sugja lelkem, ezt kívánja becsületem, ezt a' szülői bizodalom, ezt a' hiú szépnek boldogsága. — Miért is az alakos szerelem? vétkes gerjedelem, álnok vonzalom szokta kerülni a' szülői szemeket. Jól van! az előjáték megbukott, de az utójátéknak, mellyben vérző szívem leend a' sugó, sikerülni kell. — Hej édes agaraim! én titeket megkorbácsoltalak oktalan léteükre a' cseles nyul elvesztéseért; jőjjetek, ugassátok - ki most az okos, 's még is botor feddőt.

Lemondtam játék alatt, az epeözönt okozó tisztségről, 's hogy hazáig, njabbak hallására ki ne hulljanak csikorgó fogaim, azon meghagyással adtam által tulajdonosának, hogy mihelyt kocsiában leend a' szép pár, bár lovait megszakadás, kocsiját izre zuzás, magát ördög fenyegeti, vagy, angyal kérendi, fel ne hagyjon szélvész sebességével a' tudva levő házig.

Ugy lön. 'S elhagyván most az imént észrevétlenül elfoglalt bakot, 's a' zugolódva tűnni akaró ál-unokát barátságosan karon fogván „ezt az estét — szóllék a' lélekháborítottakhoz — együtt fogjuk tölteni, 's ha önnek bátyjában van még legkisebb szikrája a' rokon-szeretetnek, az átkot semnivé égető lángra gyujtom azt. Ön engem követni fog.“ — Hijában ficzkándozott később nyomorerejéből; hijában emlegetett párviadalt, halált. — „Ön engem követni fog — ismétlém — különben hitvány bodzabélként nyomom földig. — Tréfa az egész, barátocskám! mit reszket? hatonához illik ez? Hiszen ön ismer engem, én csak a' bohó ficzkó vagyok.“ — Sejtés lidércze láttatott Laura előtt fellobbanni, 's hiv másolatát ábrázoló Lótné asszonyomnak. Így kell! — 's keljetez is ki kengőzlepte pokoli rémképek; merészsetek égő szemgolyókat; öltsetek véres nyelveket az ármányban elfogott társra; kigyóostorral hajtsatok - ki öntudatából mindent, mi csend nevet visel. — O szép a' leánykebel — maradjon hát közületek egy örök lakóul a' szép kebelben.

Mindkettőt karon fogva léptem a' szobába, hol — döbbsentő látvány! — egy még alig tizenhét éves néember zokogva karolá által Taraji térdeit, felszegzett fekete szemeből könnyüket hullatván bú-sanyarta arczán alá. Rémulve szökött-fel meglátásunkra, 's — „hah! te itt? — könnyörögni jöttél? riada az álrokonhoz rohanva. — Szaladj, fuss, nincs irgalom, mindenünk lezárva, fegyveres rendőr nyomoz — (ráborulva) — Henrikem! férjem! mi elvesztünk!“

„Férj? — mit szóll erre kegyed? — sugám Laurának — a' bölcsös gyermek, az eszköz kérdi önt: feleljen a' szegény bérkocsisnak.“ — Rám meresztett szemei lélekzetével együtt elállni látszottak, 's hangos nyögéssel rogyott össze. — Hja lelkem! ez még csupa szokás is lehet; de az én szívem megöldökölve hörög tulajdon vérében. — Bizony csak rettenetes faj az ember! Éva anyánk segítségére, boldogítására teremtetett Ádám apánknak, — 's im a' mindent előre tudónak célját ki akarván játszani, boldogtalaná tevé. Szerelmet lehelt Isten az emberi szivekbe, angyalteremtést akarván földön utánozni, 's im, az ármány száz élű fegyverre köszörülj azt, ördöggé tevén a' föld emberét.

Egy bonyolódott szörny tünt-fel előttünk az álrokonban. Ő férj, a' kesergő Proserpinának fekete lelkű Pluto férje, katonatiszt, mint hallottuk; — igen azon király zászlója alatt, kinek birodalma keskeny papirszeletekre határoztatott, 's leginkább a' Tigrisben szokott vitézkedni, bajtársainak halálos dőzéseket osztogatva, mellyekért utóbb fegyveres rendőrség nyomozza.

Összeborzadt lelkem önanyagját is megutálván; tova szállt a' szerelem szent alkotványának romjától, mellyen az ármány, tüzes fogakkal harapdált emberi szivekbe. Ott a' megboszulhatlan hűségtrőő, 's a' sorsátkozta, szörnyetegölelő nő; itt a' csábitott sima kigyó, és én feldult keblű esztelen, balga bolond. Mit árt-sak itt, hol minden romba dült? Nyilatkozzam? — ezt nem teszem. Nem zuzom össze átokszállta nő reményed végszálkáját, mert a' hűség zokog-fel ajkaidra; esdekelj bátran az előtt, kihez, mint ismert emberbaráthoz, vonza bizalmad; kinek drága kincsét, felejtett sohajodra sem méltó, szent frigy tépő, kinzó hóhérod orozá-el. De majd ha a' bünt követő büntetés kintábort szállit arczára, regét mondok, hogy kétségbe ne ess; erős hangú regét mondok, melly a' szerelem titkos fátyolát megrongyolja, 's mindent tisztán láttat veled. — Kétségbeesés zajlott az egész házban, 's világosításra szállittatván-fel — „Laura mindent tud — szóllék — majdha a' rémkép felriasztja álmából, feleljen helyettem. Isten velünk uraim, örökre!“ — Távoztam.

Ugyan ezen éjen egy erős durranás hallatszott, 's mint öngyilkost, szakított agygyal találták reggel a' nyomorúlt csábitót.

A' rokonos viszony kapcsolatára bátyámat 's a' szülőket erősen megrázó mennykőcsapás volt az eset; 's miután Laura mindent őszintén megvallott, elkövetének mindent, mit az uj viszony-alap anyagjaul jónak gondoltak; a' bünbánónak sorait is olvasám, de ui nd hijában. Szent érzetem ez egyszer kijátszva volt, és iránta

többé nem lángolhaték. Megtisztíthatja művészi kéz hitvány ércztől a' drága aranyat, de örökös foltnak marad szerelem egén egy galád család.

Lincsi a' művészetek kedvelőjének látszott, 's ugyan ez okból olly ügyesen festé őt Endre ecsetje, hogy csak elevenítő lélek hiányzott, kivevén, hogy a' száj kisebbítve, a' szem pedig valamivel nagyobbítva volt. 'S uramfija! még is a' nagy szájért, kicsiny szemért tépi szét pirult művésze előtt a' kedveskedést. Rettenve ragadta-el egykor a' gyógyszerházból kiforduló szobaleánytól az idomos szelenczécskét, mellyben a' leány állítása szerint kórkedvesének szerei voltak, és zsebébe rejté, személyesen átadandó. És Lincsi nem vala kór, sőt éppen beléptekor tiport földre többek sikoltása közt egy crepruhát, méreg sirással mondván, hogy a' rózsafüzér nem T*** tanácsnok leányáé szerint van rajta. Most Endre lett nevetségök tárgya, ki is tükör elébe vezettetvén, valami természetes arczszini pirossággal látá magát bemázolva. Az elővett szelenczécске megfejté az egészet. Annak teteje tudni illik hazáig felnyilván, kendője fogott-fel egy részt a' benn volt porból, mellyet bemenetelt előző kendőzködésekor arczára mázolt. Mi volt, mi nem? megítélését közre hagyom; de mint Endre megjegyzé, nem rosztat mutatott az arczon. — Lincsi majd halványult, majd kékült; a' többiek pirultak; Endre szemmel szájjal bámult.

Másnap kereken eltíltó iratot vön, 's dörgő felleg! golyóra tölté-meg puskáját, még pedig a' kettős csőűt; ágyához támasztotta, — levetkezett — lefeküdt — és — és igen jól aludt. A' puskára semmi szüksége sem volt, nem jelentvén magukat, mint a' mult éjen, reá törni akaró rablók.

Tél lett, és csörgővel vegyült ostorhang viszhangoztatá az utszákat. Felugrott Endre a' régen látott Lincsiék szánjának hátuljára, csupa tréfából néhányat durrantandó. Ki is hangzott ostora a' többi közül; 's már a' haragos Lincsi is engesztelőleg kezdett hátra tekintgetni. De — burkus és vipera-méreg! — a' tréfa nem sokáig tarthatott, mert kezére csatolt 's egy harisnyakötő cziemerére tekerődött ostoránál fogva ég es föld között függve maradt-el.

Letevén ezután minden sükeretlen érzelmésekről, 's több hangzásat-kedvelő barátot gyűjtvén, hangszerünk, szivünk, 's ottan ottan poharaink összhangjában találtunk elég élvezet. Megtekintettük a' táncvigalmakat is, hol sok szenvedély áldozatja keringve bucsúzik ez árnyékvilágtól.

Tavaszlott, 's egyik szép estvén ablakról hangzó melodia tartott-fel nünket. Tiszta volt a' hang, mint ezüst huré; indító, mint Orpheus nőkérő éneke; halálát érző hattyúé sem szomorúbb. Az ének elhalt, — a' zongora utósót hangzott, 's egy leányka kandikált - ki a' behajtott ajtóból, hihetőleg kedvesét várva. Ettől értettem, hogy a' bús dalos házi kisasszonyuk; faluról jöttek-be kóránya szabatosabb gyógyíthatásaért; de a' halálide is követé. Egy büszke lépett-fel a' hajdani szelid nőnek helyébe, a' mostoha név jelentését Vilma kisasszonynyal nagyon is éreztető, átokszóró a' hű cselédségre. Falujába vala férje viendő, de mint-hogy városi, 's a' kenderszagtól fél mértföldre elájul, nem lehet reá birni. Az atyai érzemény fordítva van, 's Vilma nem a' hajdani kedvelt leány többé; éjen elhunyt anyját szóllongatja, ébren gyászos hangon panaszkodik. Szív-megindulással menénk tovább, 's gyakran vala még ezután is feltartónk a' bús melodia. Egykor szava 's zongorája némán maradt; de helyette, gyanításunk szerint, magát a' gyászos Vilmát láthattuk az említett ajtónál kémkedő leánykával esti sétára indulni. Sorsáni részvét és szívünkben mind-egyre visszhangzó bájéneke körébe varázslott a' kegyes szende szépnek. Rövidnek tetszett sétánk elég volt arra, hogy titkos jelentésű szavaiból szenvedő ártatlanságot ismerhettünk, 's hő érzeményünket méltánylandó barátot remélhettünk. Elragadólag fejté-ki gyakori sétánk a' kölcsönös bizodalmat, 's bár a' multkori seb még most is sajog és óvakodásra eszméltet, megelégedettnek érzem magamat. Fájlalta szépünk vigasztalásunk ellenére is az egyszerű összejövetelt, és ezt is a' mostoha anya rovására róvta-fel.

(Vége következik.)

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

N y u s z t (Zobel) a' ritkább prémhörös állatok egyike. Számra 's jeleségre nézve Syberiat mondhatni leggazdagabbnak nyusztban, 's e' rideg ország sűrű erdeiben legtöbbet is ejtenek-el belőlek. A' nyuszt ravasz, éles hallású, ügyes állat, 's olly vad, hogy csak az emberi lakoktól távuli erdőkben, vizek partjain, 's nap nem sütötte sűrűségekben szeret tartózkodni. Lyukakban 's odvas fákbán lakik, kedveli az erdei gyümölcsöket, nevezetesen a' vörös berkenyét; azonban halat is eszik, télen át pedig hussal él, 's mókusokat, nyulak 's egyéb apró vadakat fogdos. A' nyuszt esztendő korában, tavasz elején már páradzik; majus végén vagy junius elején a' nőstények három—négyet kölykeznek, mellyek 5—6 hétig szopnak.

A' nyuszt közönségesen 1—1 $\frac{1}{2}$ láb magas, 's vastagsága hosszúságának negyed vagy ötöd részét teszi. Teste gömbölyű, feje széles, nyaka rövid,

lábai kurták 's öt éles körömmel fegyverzetek; farka bozontos, 's mintegy másfél olyan hosszú, mint maga az állat. A' kereskedésben annyira becses nyusztprém finom, puha 's fénylő szőr által különbözteti-meg magát. Általában egész testén kétféle szőre van: egyik, mintegy másfél vagy két ujjnyi hosszú fényes, és o s s i n a k, — másik, mely egy harmadrésszel kurtább, sokkal finomabb 's puhább, — p o d s a d n a k neveztetik. Színe a' vörhenyeges-től egész sötét barnáig változó. Közvetlenül a' bőr felett van még igen kurta 's puha szőre, melyet pehelynek (pusa) neveznek: ennek színe sárgás, sötét barna, szürkés, kékes, kék és sötétkék között változó. Pehely adja a' szőrnek a' színolvadást, mit a' vadászok v i z n e k (talán inkább hullámzásnak) neveznek. Legfőbb érdeme a' nyusztprémnek abban áll, hogy finom, pehelynemű, puha és meleg legyen; a' bőr pedig erőssége által tüntesse-ki magát. Az o s s i s o h a sem élesedik-meg 's kopik-el; a' podsad és pehely nem esomósul össze, 's éppen ez oka, hogy a' nyusztprém soká tart, folyvást tiszta, sima és fényes marad.

A' nyuszt szőrének színe, hossza, finomsága, sűrűsége, pelyhe 's bőrének jósága szerint osztályoztatik. Legjobbának a' legsötétebbek, erős bőrűek, finom, puha és sötétkék hullámzású szőrűek tartatnak. Gyakran találunk olyan nyuszttra is, mellynek hosszú szőrei fehérek, 's ezeket azután ezüst nyusztoknak nevezik; ezeket szépeknek 's tartósaknak mondják. Nevezetes azért is, mivel ezüst fényű szőreik bizonyosságul szolgálnak, hogy a' prém nem festett.

Északi Ázsia 's Amerikában tömérdek a' nyuszt; becsők annál nagyobb minél keletiebb részről valók: így p. o. a' keleti Syberióban elejtettek jobbak a' déli részről valónál; Uralon innen egy sincsen. Hogy a' nyusztot jósága után megkülönböztetni lehessen, azon helyekről nevezik-el, hol fogják. Déli Syberióban csak két osztálya van; az irtysi és o b - i; keleti Syberióban Baikalon innen tizenegy; Baikalon túl három. Legjobb nyuszt-faj azon folyamok partjain taláztatik, mellyek a' Lenába innenső partján ömlenek, és a' Baikalon tuli földeken. Ezek között az Olemka vize 's mellék folyói körül fogattak az első osztálybeliek, így szintén a' nertesinski földön, a' Silka és Amur folyamokba ömlő pataksák mellett tartózkodók is. Ezek leginkább színöknek holló-szárnyhoz hasonló sötétsége 's fényessége, szőrük puhasága, hossza, sűrűsége és sötétkék hullámzása, mint szintén bőrüknek nagysága és erőssége által jeleskednek.

A' nyuszt-vadászat első hó hulltával kezdetik. Ekkor a' vadászok kutyáikkal erdőre mennek. Az ebek, mihelyest a' nyusztnak nyomára találnak, már magát az állatot is meglelték. Többnyire erdőbe szokott a' nyuszt futni, 's fára vonul, mellyről golyópuskával lövik-le. Ha a' földet nagy hó vagy síkos jég fedi, 's az ebek a' nyusztot nem üldözhetik, kelepezzével fogják őket. A' vadász hókoresolyán erdőre megy, a' nyuszt-csapásra felvont ijjat alkalmaz. Ha most a' nyuszt szokott csapásán elindul, 's a' hóba rejtett ijznak kötelébe keveredik, a' nyilvesszöt lepattantja, 's maga magának gyilkosává lesz. Ezen kívül törökkel 's más nemű kelepezzével is fogják őket. Szorgalmas vadász, ha nagy hó által nem gátoltatik, jó kutyák segédelmével 30—40 nyusztot ejthet-el egy hónap alatt; holott felállított ijjal 5 hónap alatt is alig jó tiznek birtokába. Martalékjának bőrét a' vadász azonnal lehuzza, és szőrös részét befelé fordítva, haza emelvén, a' bőr-vásárlóknak eladja részint kész-

pénzért, legnagyobb részét pedig cserében leveles dohány, irós vaj, posztó, dabu-nak nevezett vastag chinai szövet, durva vászon 's egyéb nélkülözhetlen tárgyakért. A' vásárlók kikészítvén a' bőröket, és szőrös felöket kifordítván, tizenkét szijra fűzik. Jakut 's Kamesatkából Jakutskra, juliusi sokadalomra, viszik a' nyuszt bőröket, hol az irkutsk-i 's nagy orosz országi kereskedők kész pénzzel fizetnek értük, 's miután azokat fogatásuk helye, szín, 's nagyságuk szerint osztályozták, huszat-huszat egy csomóba szijra fűznek, 's negyvenenként keményen összekötve, eladásul Moszkva, Nishegorodra 's Irbitre küldik. Jakuti kereskedők a' nyusztot mindenestől is gyakran küldik Irkutskba.

Az észak-amerikai nyusztprém orosz országban *ilkovicsi* név alatt ismeretes. Ez a' siberiaitól abban különbözik, hogy valamivel tömöttebb 's vastagabb bőrű; szőre általában rötebb; hosszabb szőre 's az utónövés hosszabb, tömöttebb, 's durvább tapintatú; helye sem olly tömött, mint a' siberiaié.

A' nyusztprém közönségesen kalpagok, gallérok, karmantyúk, prémekre 's boákra használtatik. A' boák közönségesen az állatnak farkából készülnek; egyhez szükséges 50—60 darab, mellynek ára 2—800 sőt 1200 rubelra is fölmege.

Az évenként vásárra kerülő nyusztbőrnek számát mintegy 40.000-re tehetni. Legkeresettebb az olenkai; ebből egy köteg, melly 40 darabból áll, 1.500—2.500 rubelen szokott kelni; míg az irtyes-it és ob-it csak 160—250 rubeljével fizetik. — 1836-ban 2 000 darab nyusztbőr kelt-el a' nishegorodi vásáron 78.000 rubelen, mellyből 1.200 darabot 1.500 rubeljével Lipcsébe szállítottak.

KARVAY GERŐ.

KÜLÖNFÉLE.

Különös izlés és étvágy. — Roderic a Castro egy nőről tesz említést, ki 20 font borsot megehetett, 's egy másikról, ki jéggel élt. — Tulpius egy asszonyról szól, kinek lebetegedése előtt ellenállhatlan étvágya levén sós heringekre, azokból 1400 darabot, naponként ötöt, emésztett-föl. — Longius tudósít egy kölni dámáról, kinek hasonló állapotban olly nagy vágya volt megízlelni férje husát, hogy végre megölte azt, 's a' fris husból, míg az időjárat megengedé, lakmározott, a' többit azután besózá. Illy kannibali étvágy nem látszik szokatlannak. Az említett Roderik a Castro egy kölni asszonyt ismert, ki lebetegedése előtt kimondhatlanul vágyott szomszédjának, egy péknek, vállába harapni, 's kérésével ferjét addig kinozá és jajgatott, míg ez a' péket csakugyan rávévé, merő szánakozásból engedné-meg hitésének, hogy vállába haraphasson; de már az első bele harapás olly érezhető volt, hogy a' megszeppent pék második próba alá semminemű föltétel alatt sem akará magát vetni. — A' Philosophical transactions egy nőt említ, kinek képzelő ereje nem csupán tömör dolgokra volt irányozva, 's ki lég-étvágyát azzal szokta lecsillapítani, hogy a' fúvó végét szájába fogá, 's addig fűtt, míg elfáradt. Viselős asszonyoknál illy tünetények nem ritkák; de csudálatos, midőn a' nyugotindiai házas négerekről beszélnek, hogy hölgyek helyett férjfiak jönnek illy gondolatokra, 's azokat ki is elégiteni törekesznek. Meglehet, ez történt Cambes lydiai herczeggel is, ki, mint Aelian beszéli, egy éjjel kedves hitését, a' herczegnőt, vágyott megenni.

LIGETFY ANDOR.

Mellyik a' megcsalott fél? Bizonyos fiatal ember néhány vig órát akarván magának szerezni, divatos hölgy-öltönybe burkolá magát 's álarczosan Musard tánczvigalmába ment. Két férfi-álarczosnak figyelmét azonnal magára vonta az álhölgy, kik hű cicisbeókként azonnal hozzá is csatlakoztak a' nélkül, hogy egymás ellen feltékenység jeleit adták volna. Szószót, nyájasság nyájasságot váltott, 's végre megegyeztek, hogy vacsorára a' trois frères provençaux-ba menjenek. Helyre érve vigan vacsorálnak, több pohár pezsgőt kiűritnek, tréfálnak, 's végre, midőn agyokat a' bor hevíteni kezdené, az álarczos hölgy eltökélé, imádoit zavarba hozni; álarczát gunyos mosolylyal rántván-le, diadallal kiáltá: „én nem az vagyok, minek önök hittek!“ — „Mi sem azok vagyunk, kiknek ön gondol — válaszolt a' két kísérő — hanem rendőr-biztosok. Itt a' zárparancs önnek adósságok miatti letartóztatására; kérjük tehát szép hölgy, méltóztassék az ajtó előtt álló kocsiába ülni, 's minket jövődö lakára, a' Clichy utszába (itt van az adóssági börtön) kísérni.

EMLÉKMONDÁS.

Megalázás.

A' tető, melly büszkén égre nyúl,
A' mélyre egykor mennydörögve hull:
Azért alant kívánok állni,
Erőtlen ember-sorsomat becsülve.

SZENVEY JÓZSEF után —

A' remény bájos ingere a' szívothajtásnak. Nemes tettekre riasztja-fel' mélyen elszunyadt lelket, kecsagetetön gyujt a' jövő ködében világot annak kétés léptei előtt, 's homályos álmaiból valót teremt. — Élet-nyugalmazó rokon barátja a' halandónak; keze ápolása gyengén ringatja a' sors dühében is a' benne bizót, 's csak a' sir rögén hagyja őt magára.

BÁRÁNY BERT. után (1828 Min.) Muk i Váczról.

A' nőszi egy darab viasz, melly szalmatüznél éppen úgy olvad-fel, mint nap hevétől: minden formát felvesz, 's a' rá nyomott ábrát könnyen engedí szétzuzatni.

KÚTHY után —

Az asszony viola, melly az erős tölgy árnyaiban virit; egy bágyadt hold, mellynek a' főbb csillag körül kell örök függésben forgania, annak éjeit derítgetnie; egy uti társ, de kinek nem kell, nem szükség tudnia, merre megy az út, és hol a' czél; mert ő már ugyan abban, hogy követ, czélját érte.

CSATÓ P. után Fejérváry.

Betűrejtvény.

Ny--nyel a' gazdának nagy hasznót hajt, szekerének
H--val gyors haladást. — M--el 's Sz--el nevezend-meg
Allati két test-részt; tesz azonban földi vidéket
T--vel; mond B--vel, 's bűvös kellemlre figyeltet.

CERNEL KÁLMÁN.

Előbbi rejtvény: HIMLÓ.

Szerkezi Mátray Gábor, halpiacson alul, a' Duna partján 114. sz. a.

Nyomatja Trattner-Károlyi, uri utsza 612.